ஆசிரியர்: பெருஞ்சித்திரன்.

தென்மொழி

தமிழிளைஞர் வீறுகொள்க!

இற்றைநாள் தமிழிளைஞர் எழில்புனைந்து
குறுந்துணியை இறுக்க மாட்டிக்
கற்றைமுடி பின்தொங்கப் பாவையர்போல்
கடைசுற்றக் காணும் போது
மற்றைநலம் நினைக்கின்ற நினைவெழுமோ?
மறவுணர்வு மதர்ந்து தோன்ற
அற்றைநாள் நலன்மீட்கும் ஆர்வமெல்லாம்
அலைந்தெழுமோ? அழிந்தி டாதோ?

பழியாகும் பாழ்வழியை நம்மிளைஞர்
உடன்விடுத்துப் பதைப தைத்து,
மொழியாலும் இனத்தாலும் நாட்டாலும்
பொருளாலும் பண்பாட் டாலும்
விழியாமற் கிடக்கின்ற தமிழினத்தை
விடுவிக்க வீறு கொண்டால்,
பொழியாதோ பொதுமைமழை; பூக்காதோ
புதுமைநலம்; பூட்கை யோர்க்கே!

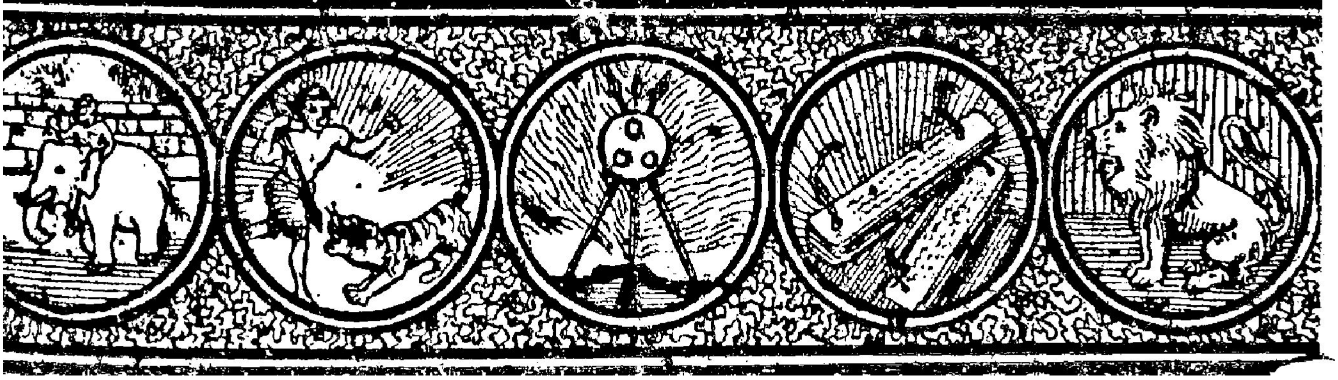

நமக்கு வந்த மடல்கள்.

0: 402: பல்வேறு இடையூறுகளுக்கிடையிலும் தங்கள் தமிழ்ப் பணி அயராது தொடர்வது கண்டு மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் அடைகின்றேன். இக்கால் தமிழ உணர்வு பல்துறையினும் பரவியுள்ளது மறுக்கவொண்ணு உண்மையாகும். ஆனால் அத்துணைத் திறன்களும் மிகவும் சிதறுண்டு கிடக்கின்றன. அவை அனைத்தையும் ஒரு முகப் படுத்தித் தமிழக விடுதலை நோக்கி வழி நடத்திச் செல்லத் தக்க திறன் வாய்ந்த ஓர் இயக்கம் இல்லாது இருப்பது பெருங் குறையாகப்படுகின்றது. அக்குறை நீக்கத் தாங்கள் இன்னும் அரும்பாடுபட வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாட்பட்டுக் கிடைப்பினும், இந்திய விடுதலை போல் இரந்து பெறுவதாக இருக்கலாகாது. மக்களின் மன எழுச்சியின் அடிப்படையின்மீது, பல்வேறு ஈகங்களால் அமைந்ததாக இருக்க வேண்டும். அதற்க்காக இப்போது இருக்கும் அனைத்துத் திறன்களையும் ஒருமுகப்படுத்தினால், அதைப்பெருக்குவது பிறகு எளிதாகும். எனினும் சொல்வது யார்க்கும் எளிய; அரிது அவ்வண்ணம் செய்தல். இருப்பினும் அரிய செய்தலே ஆண்மையெனச் செயலாற்றுவோம். —பொ. இளங்கோ. புதுக்கோட்டை.

0: 403: மதிப்பிற்குரிய பாவல! தாங்கள் ஒல்லும் வகையானெல்லாம் பாவாணரின் செ. சொ. பி. அகரமுதலித் திட்டத்திற்கு முயற்சி மேல் முயற்சி செய்து வந்தீர்கள். இன்று அதன் உருவாக்கத்திற்காக அரசே தன் பொறுப்பில் கட்டளை பிறப்பித்துப் பாவாணரை பொறுப்பேற்க அமைத்துள்ளது. இவ் வெற்றிக்கு முழுக்க, முழுக்க தாங்கள்தான் கரணியம் என்றால் அது மிகையாகாது. இதற்காகத் தங்கட்கு இத் தமிழகமும், தமிழ்நாட்டு மக்களும் பெருங்கடன் பட்டுள்ளனர். —இறைமகிழ்நன், தஞ்சை-1.

0: 404: நல்லுரை ஆசானே! புல்லிய வணக்கம். நான் கடந்த மூன்றாண்டாகத் தென்மொழி கற்றுவரும், ஒரு தென்மொழி மாணுக்கன். தென்மொழி சுவடி : 11 ஓலை : 8, 9 கண்டேன். உளங் கவன்றேன். "சாதிப் புழுக்கள் நெளிந்திடுஞ் சாணித் திரளைகள் நாம்" எனும் அட்டைப்பாடல் நனி அருமை. நிலா மண்டிலஞ் சென்று திரும்புமிக்காலத்தே, இது போன்ற பாடல்களை எழுதியெழுதிக் குவித்தாலும் நம்மவர் சாதி விடார்; அயல்நாட்டு அறிவியல் ஆக்கங்களையே அன்றாடம் பேசி மகிழும் அறிஞர்(!) இல்லங்களிலே, சாதி, ஓடி விளையாடுகிறது.

இன்றும், தொடக்கப்பள்ளி மாணுக்கர்தம் பிஞ்சுள்ளத்தே சாதியெனும் நச்சுவிதை விதைக்கப்படுதல் கண்கூடு. விதைப்போர், ஆசிரிய நன்....... மக்கள்; அறிவூட்டுங் கருவூலமாம் ஆசிரியராகிலும் சாதி விடுத்து மொழி, இன நலங்காக்க விழைகின்றனரா எனில், இம்மியளவுமில்லையே. யாது செய்வது? ஓய்வு நேரங்களில், ஆசிரிய நன்மக்கள், அறிவூட்டுங் கருவூலங்கள், பேசும் பேச்சுகளையும், எழுதும் எழுத்துகளையும் நோக்கினால், எதிர் வருங்காலக் குமுகாயம்

(தொடர்ச்சி 3-ஆம் அட்டைப் பக்கம் பார்க்க)

இம்மாதச் சிறப்பு மடல்:

உங்கள் மேல் ஒரு குற்றச் சாட்டு!

0: 408: பீடு சால் பாவலரேறே! வணக்கம்.

தங்களின் இக்காலப் போக்கு முறைகளை எதிர்த்தும் சாடியும் நான் எழுதும் இம்மடலை, கீழே கையெழுத்திடாமல் நான் விடுப்பதனாலேயே என்னை நீங்கள் அடையாளம் கண்டு கொள்ளமாட்டீர்கள் என்று நான் எண்ணிவிடப் போவதில்லை. தங்களின் உணர்வாற்றலின் மேல், எனக்கும் என்னை நிகர்க்கும் மற்றவர்கட்கும் வலிந்த நம்பிக்கை உண்டு. இருப்பினும் இப்படி விடுப்பதன் காரணியம் என்னை நிகர்க்கும் மற்றவர்களால் நான் அறியப்படக் கூடாதென்பதே.

கடந்த ஒன்றரை ஆண்டுக் காலமாய் என்னுள் முடங்கிக் கிடந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றேன். இதனாலேயே நீங்கள் உங்களை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை; நான் சொல்வனவற்றைச் சரிதாம் என எண்ண முனையப் போவதுமில்லை. இருப்பினும் சொல்லுவதன் நோக்கம், எனக்கு நான் குற்றவாளியாய் இருத்தல் கூடாதென்ற உணர்வொன்றே.

தென்மொழியின் தொடக்கம், தமிழக வரலாற்றின் பெருந் திருப்பம்! தமிழனின் எண்ணப் பெருவெளியில் ஓர் எரிமலை வெடிப்பு! தமிழனின் நெஞ்சாங் குலையும் தமிழகத்தின் முதுகந் தண்டும் தென்மொழியே. தென்மொழி என்ற தாளிகை மட்டும் தொடங்கப் பெறாது போயிருக்குமாயின் தமிழினத்தினதும் நிலத்தினதுமாகிய வரலாறுகள் கரையானுக்கிடப் பெற்றவையாகவே போயிருக்கும். இதன் தொடக்கமும் வளர்ச்சியும் எழுச்சிமிக்கவை–செம்மாப்புடையவை என்பதில் எவருக்கும் ஐயமிருக்க முடியாது. உண்மையை உண்மையே என்றும், தவற்றினைத் தவறே என்றும் அடித்தும் உரத்தும் சொல்லும் நெஞ்சுரம் தென்மொழியைத் தவிர்ந்த இன்னொன்றிதழுக்கு இருந்ததில்லை.

இப்படி வளையாத மனமும் கூன்விழாச் சொற்களையும் கருத்துகளையும் கொண்டிருந்த தென்மொழி இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது? எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பனவற்றை நோக்கும் பொழுதுதான், எங்கள் மனமே எங்களைக் கொல்லுகிறது; எங்கள் கருத்துக்களே எங்களை அடிக்கின்றன; எங்கள் தலைகள் தாமாகவே குனிந்து போகின்றன.

இக்கால் தம்மைத் தாமே தற்கொலை செய்து கொண்டு பிணமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் திரவிட இயக்கங்கள், இம்மண்ணில் முளைத்துத் தழைத்துக் கிளைத்து வளரத் தொடங்கியவுடன், இங்குப் பற்றிய அறிவுத் தீயும் சுழன்று கிளம்பிய எழுச்சிப் புயலும் அளத்தற் கரியவை. அவ்வியக்கங்கள் மட்டும் தோன்றாது போயிருக்குமாயின், தமிழன் என்றோர் இனம் இருப்பதையே உலகம் அறிந்து கொண்டிருக்காது. தமிழனும் தன்னைத் தமிழன் என்று அறிந்து கொண்டிருக்கவே மாட்டான். இவையனைத்தும் உண்மைதாம். ஆனால் என்ன பயன்? பூக்கத் தொடங்கு முன்பே-மரம் காய்க்கத் தொடங்கு முன்பே தன் வேர்களைத் தானே வெட்டிக்கொண்டது. தன் உடலில் தானே நஞ்சேற்றிக் கொண்டது. தன் கழுத்தைத் தானே நெரித்துக் கொண்டது.

இக்கால் இருக்கும் தி.மு.க., தி.க. போலும் இழிஞர்கள் நிறைந்த இயக்கங்களை உலகின் எப்பகுதியிலும் தேடிக் காண முடியாது. ஒருகால் வேறு கோள்களில் மாந்தர்கள் வாழ்வது கண்டு பிடிக்கப் பட்டு, அவர்களுள்ளும் இழிஞர்கள் இருப்பது தெரிய வருமானால், அப்பொழுதும், அவர்களும் இவர்களுக்கு இணையாக மாட்டார்கள். இவர்களுக்கு இணை இவர்களே.

இந்த இழிஞர்களுக்குத் துணைபோகத் தென்மொழி என்று தொடங்கியதோ,அன்றே தன் செம்மாப்பையும் உயிர்ப்பையும் அஃது இழந்ததாகி விட்டது. தன் ஆற்றல்மிக்க மறவர் படையின் ஒரு பெரும் பகுதியையும் இழந்து விட்டது. அதன் கூன் வீழாச் சொற்களும், கனல் உமிழும் கருத்துகளும் தந்நிலை திரிந்தன. ஒளிர்வுசால் எம் தாய் நிலவரலாற்றின் ஒரு பகுதியில் கறை படியத் தொடங்கி விட்டது.

தி.மு.க. வும், அதன் தலைவர் அண்ணாத்துரையாரும் தமிழகத் திற்குச் செய்த கேடுகள் பற்பல. அவற்றுள் எதைச் சொல்வது? எதை விடுவது. அண்ணா என்ற அந்தப் 'புருட்டசு' தமிழினத்தையும் நிலத்தையும் அடகு வைத்து விட்டுப் போய் விட்டான்! தினவெடுத்த தமிழகத்துப் புதுத் தலைமுறையின் குருதிகளை உறிஞ்சி உமிழ்ந்து விட்டான். இளைஞர்தம் உணர்ச்சிக் கூர்மையை-அறிவு முனைகளை மழுங்கச் செய்து விட்டான்" எம் தாயக விடுதலைக்குச் சாவு மணி அடித்தவன் அவனே! அவனே!! அவனே!!!

தன் விளம்பர வேட்கைக் கருணாநிதியைப் பற்றியோ, அவரின் "ரத கஜ துரக பதாதிகளை"ப் பற்றியோ ஒன்றும் சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

உங்களை நீங்களே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இது மிகக் கொடிய நிலை. கருணாநிதிக்குப் புகழ்பாடும் தென்மொழிப் பக்கங் களில் முடை நாற்றம் வீசுகிறது. எதிரிகளின்முன் எங்களைத் தலை குனிய வைக்காதீர்கள். நீண்ட நெடுங்காலத் தமிழகத்து வரலாற்றின் ஒரு காலக் கட்டத்தில் எதிர்பாராமல் கிடைத்த பெருங்கருவூலமாகிய ஓர் ஒப்பரும் பேரறிஞனையே ஒரு விளம் பரப் பலகையாய்ப் பயன்படுத்தும் கொலைஞர்களுக்கு விளம்பரந் தேடுவதிலேயே உங்களின் வாழ்நாளை வீணாக்காதீர்கள். உங்கள் விடுதலை வேட்கைகள் கருணாநிதியின் மாநிலத் தன் (அடிமை) ஆட்சிக் கொள்கைக்கே எருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மறந்துபோன விடுதலை இயக்கத்தை நினைவு கூருங்கள். வெறும் கைமாறுதல்களே விடுதலை ஆகி விடாது. நம் நில மீட்சியும், பொரு ளியலமைப்பு மாற்றமும், பண்பாட்டுப் புரட்சியை முழுமையாய்த் தோற்றுவித்து வெற்றி காண்பதும், தனிச் சொத்துரிமை-மதங்கள் ஆகியவற்றின் ஒழிப்பும் ஆகிய இவற்றை ஒருங்கே செயற்படுத்த வேண்டிய செம்மையான பொதுமை அரசைத் தோற்றுவிக்க எங்கட் குத் தலைமை ஏலுங்கள். "அரைச் செல்வர்"கட்குப் போற்றி பாடித் தென்மொழியைக் கறைப் படுத்தாதீர்கள். தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!

நாள் 17—9—74

தமிழக விடுதலை இயக்கம்-மற்றும் தமிழ்நிலப் பொதுவுடைமை-பண்பாட்டு இயக்கம் ஆகியவற்றின் கீழ்நிலை உறுப்பினன் ஒருவன். கோவை-11.

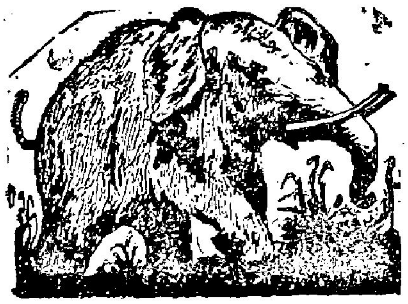

தென்மொழி

இலக்கிய இதழ்

"கெஞ்சுவதில்லை பிறர்பால்! அவர்செய் கேட்டினுக்கும்
அஞ்சுவதில்லை; மொழியையும் நாட்டையும் ஆளாமல்
துஞ்சுவதில்லை" எனவே தமிழர் தோளெழுந்தால்
எஞ்சுவதில்லை உலகில் எவரும் எதிர்நின்றே!

சுவடி: 11. ஓலை: 12.

[நிறுவனம் தி. பி: 1990 (1959)]

மடங்கல். தி. பி. உ00௫ - (ஆக-செப்-1974.)

பொறுப்பாசிரியர்: பெருஞ்சித்திரன்.

தென்மொழி மின் அச்சகம், சென்னை-5. தமிழகம்.

மூளை கெட்ட முண்டங்கள்!

மெய்யுணர்வு அடிப்படையில், இவ்வுலகங்கள் அனைத்தையும் பருப்பொருள் நுண்பொருள் அளவாக, இணைத்துப் பிணைத்து ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருக்கும்—என்றும் அழிவுறாத மெய்ப்பொருள் ஒன்று உண்டு என்று எண்பொருளளவாக உணர்வதும், அவ்வுணர்வுக்கேற்ப நடந்து கொள்வது என்பதும் வேறு. கடவுள் என்பவர் இவ்வெல்லையற்ற வான்வெளியில் எங்கேயோ ஓரிடத்தில் நாற்காலி ஒன்றைப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு, அல்லது கட்டில் ஒன்றைப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டு, பெண்டாட்டி, பிள்ளைகள், மருமகன், மருமகள், பெயரப் பிள்ளைகள் ஆகியவர்களோடு குடும்பம் நடத்திக் கொண்டும், பகை

வர்கள், நண்பர்கள் ஊர்திகள் ஆகிய பரிவாரங்களுடன் நம்மையெல்லாம் அங்கிருந்து பார்த்துக் கணக்குப் பண்ணிக் கதை நடத்திக்கொண்டும் உள்ளார் என்று நம்புவதும்; அந்நம்பிக்கைக் கேற்ப இங்கிருப்பவர்கள் ஏதோ சில வடிவங்களைக் கற்பனையாகச் செய்து வைத்துக் கொண்டு, அவற்றின் வழியாக அக்கடவுளர் கடவுளச்சியர்களை வணங்குவதாகக் கருதிக்கொண்டு கல்லிலும் கட்டையிலும் களிமண்ணிலும் போய் முட்டிக் கொள்வது என்பதும் வேறு!

இவ்விரண்டு நிலைகளிலும் எது மிகச்சரி எது மிகத்தவறு என்பன பற்றியெல்லாம் நாம் இங்கு ஆராய விரும்பவில்லை. இரண்டும் இரு வேறு மாந்த உணர்வின் அடிப்படையில் அறிவுத் தொடர்பு வேறுபாட்டான் எழுந்த இருவகை மன வெழுச்சிகளே! மக்களில் ஒரு வகையினர்க்கு தூய ஆவின்பால் அருந்தினால்தான் நிறைவாயிருக்கும்; இன்னொரு வகையினர்க்கு அப்பாலுடன் குளம்பி நீரையோ கொழுந்து நீரையோ கலந்து குடித்தால்தான் நிறைவாக இருக்கும். அஃது அவரவர் மனநிலை அறிவு நிலைகளைப் பொருத்தது. ஆனால் பொது மக்களில் ஒருவராக இருந்து நடந்து கொள்வதற்கும்; பொதுமக்களுக்கே ஒருவராக – அவர்களுக்குற்ற அரசியல் தலைமையையோ அதிகாரத் தலைமையையோ ஏற்றுக் கொண்ட ஒருவராக இருந்து நடந்து கொள்வதற்கும் இவ்வுலகில் சிற்சில தனி நடைமுறைகள் உண்டு. அதுவும் குடியரசு அமைப்பு வாய்ந்த இந்தியா போலும் ஒரு நாட்டின் அரசியலரங்கில், உயர்ந்த அதிகாரங்கள் வாய்ந்த ஒரு பதவியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள்–மக்களிடையே வந்து ஊடாடுங்கால் நடந்து கொள்ள வேண்டிய நடை முறைகள் மிகவும் இன்றியமையாதவை. அத்தகைய நடைமுறைகள் அம்மக்களுள் பலரை அவமதிப்பனவாகவோ, அடிமைப் படுத்துவனவாகவோ இருத்தல் கூடாது. அண்மையில் இந்தியத் தலைமையமைச்சராக விற்றிருக்கும் திருவாட்டி இந்திரா காந்தி அம்மையார் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து போனபொழுது, தாம் பழுதுபட்டுப் போகாத ஓர் உண்மையான ஆரியப் பார்ப்பனத்தியே என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளும் வகையில், காஞ்சி ஆச்சாரியாரிடத்தில், கைகட்டி மெய்யொடுங்கி வாய் புதைத்துக் கண்மூடி, ஒன்றரை மணி நேரம் ஆழ்ந்த ஊழ்கத்தில் (தியானத்தில்) இருந்ததாக ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் உள்ள பார்ப்பன ஏடுகள் பலவும் எழுதித் தங்கள் உச்சிக் குடுமிகளைத் தட்டி விட்டுக் கொண்டும் மேனிப் பூணூலை உருவிக் காட்டிக் கொண்டும் பொங்கிப் பூரித்துப் போயினவே, அதை நினைக்கும் பொழுதுதான், பொது மக்களாக இருந்து புலன்கெட்டுப் பொறிகெட்டு வாழ்பவர்க்கும், அம் மக்களை ஆளும் அதிகாரம் படைத்த ஆட்சியாளராக இருப்பு

வர்க்கும் இத்தகைய நடைமுறை, வேறுபாடுகள் இருக்க வேண்டிய தில்லையோ என்று கருத வேண்டியுள்ளது.

பொதுவாகவே, இந் நாட்டில் உள்ள சமயச் சழக்குகள் மிகப்பல. சடை வளர்த்தவனெல்லாம் காவி உடுத்தவனெல்லாம் கடவுள்கள்—இங்கு! கொட்டையணிந்தவனெல்லாம் பட்டை தீட்டியவனெல்லாம்—அல்லது போட்டவனெல்லாம் துறவிகள்—மாமுனிவர்கள்—இந்நாட்டில்! காவி உடையில் எத்தனை வகையான கயமைத்தனங்களையும் இங்கே செய்யலாம். யார் அதற்குத் துணை நிற்காமல் போனாலும் பச்சைப் பார்ப்பனர்கள், பசையுள்ள தமிழ்ச் செல்வர்கள் எல்லாம் தம்தம் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் இரவு பகலாக வந்து உறவு கொண்டாடிப் பூரிப்பர். அவர்கள் கைகளில் உள்ள 'இந்து', 'மித்திரன்', 'தினமணி' 'கல்கி', 'ஆனந்தவிகடன்' போன்று மிகுந்த வல்லமை வாய்ந்தனவும் உலகளாவி நிற்பனவுமான ஆரியப் பார்ப்பன இதழ்களோ பக்கம் பக்கமாக விளம்பரம் கொடுத்து, உலகத்தையே மருள வைக்கும் ஆற்றல் சான்றவை! இந்நிலையில் காஞ்சிப் பார்ப்பான் மட்டுமில்லை, காசிப் பார்ப்பானும் இங்கே மடம் எடுக்கலாம்; மடி பறிக்கலாம்; கடவுள் ஆகலாம்; கவலையில்லாமல் கரி, பரி, காவடி, பல்லக்குகளுட னும் இன்னும் கவர்ச்சியாக இருக்க வேண்டுமானால்—கால் நடையுட னும்—கன்னியாகுமரி முதல் காசி வரையும் சென்று, காவிரி என்றும் கங்கை என்றும் நீராடிக் காட்டிப் புகைப்படம் பிடித்து மேற்கூறிய அத்தனைப் பூணூல் இதழ்களிலும் போட்டு விளம்பரம் ஆகலாம், இன்னுஞ் சொன்னால் அவர்கள் அரசியல் ஆதரவும் பெற்று அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து மட்டுமன்று; உருசியா, சீனா கூடப் போக லாம்; போய் 'அரே ராமா' 'அரே கிசுணா' ஒலம் போட்டு ஊர்வலம் வரலாம்; நியுயார்க்கிலும் வாசிங்டன்னிலும் நிலங்களும் வாங்கிப் பிள்ளையார் கோவில்களும் கிருட்டிணன் கோவில்களும் கூடக் கட்ட லாம்; பணம் போதவில்லையானால் இங்குக் கண்ணதாசத் தமிழர்களும், மகாலிங்க அடியார்களும் இல்லையா என்ன? அவர்களுக்கு வேண்டிய வற்றுக்குத் தாழைத் திறந்து விட்டால் அவர்கள் தம் வாயைத் திறக்க மாட்டார்களா? அவர்களும் இல்லாவிட்டால், இருக்கவே இருக் கிறார்கள், நம் பக்தவச்சல, சுப்பிரமணிய, ஆஞ்சநேய, சுக்ரீவர்கள்! அவர்கள்தாம் எப்பொழுதும் 'அவாளின்' வீர விளையாட்டுகளைத் தமுக்கடித்தும் தண்டோராப் போட்டும் பழைய 'பண்டோரா'ப் பெட்டி யைப்போல ஒருவகை வியப்பை உருவாக்குபவர்களாயிற்றே! எனவே, சமய ஆரவாரங்களுக்கா இந் நாட்டில் பஞ்சம்? இக்கால் உள்ள அரசியல் ஆரவாரங்கள் எல்லாம் மக்களுக்கு என்னவென்றே தெரியாத ஒரு 'பச்சைப் பிள்ளைக்' காலத்தில், மதங்களும் அவற்றைக்

கட்டியாண்ட மாமுனிவர்களும் செய்த 'கடவுட்' கூத்தாட்டங்களும், 'ஆகம' 'வேத' 'புராண' ஆரவாரங்களும் கொஞ்சமா, குறைவா? அத்தகைய பொய் புழுக்கை நிரம்பிய காரமான கழிவுகளை எருவாகக் கொண்டுதானே, இந்நாட்டில் கடவுளின்மைக் கொள்கையே தள தளவென்று தழைபரப்பி வளர்ந்து வரலாயிற்று. மற்றபடி, மெய்யறிவுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் மாந்த மனத்தின் வளர்ச்சிக்கே கடவுளுணர்ச்சி என்னும் நுண்பொருளுணர்ச்சி மலர் போன்ற தன்றோ! அத்தகைய உயரிய உணர்ச்சி மலத்தில் விழ்ந்து மீண்டும் பருப்பொருள் தன்மையெய்திய தன்மையினாலன்றோ, மக்களிடையே இத்துணைப் புறநிலை வேறுபாடுகளும், பொதுநிலைப் போராட்டப் பூசல்களும் எழுந்து கொடிகட்டிப் பறக்கத் தொடங்கியுள்ளன, இறையிலிக் கொள்கையின் தோற்றமே பார்ப்பான் தான்தான் பூதேவன்-கடவுளுக்குச் சமமானவன் என்று அலப்பிக் கொண்டதன் அடிப்படையில் தொடங்குகின்றது. ஓர் ஊசைப் பார்ப்பனன் வடிவில்தான் இறைவன் என்னும் மெய்ப்பொருள் இயங்குமென்றால், அத்தகைய இறைவனே தேவையில்லை-என்னும் எதிர்நிலைக் கருத்தினடிப்படையில் எழுந்ததே இறையிலிக் கொள்கை! ஆரிய 'வேதங்'கள் இந்நாட்டில் கால் வைக்கத் தொடங்கிய பொழுது தான் பழந்தமிழரின் கடவுள் கொள்கையில் துருப் பிடிக்கத் தொடங்கியது. மற்றபடி. இறைவன் இல்லை எனும் கொள்கை தமிழரிடம் என்றும் இருந்ததில்லை. உலக மாந்தவினத்திலேயே முதன்முதல் மெய்யுணர்வு கைவரப் பெற்ற இனம் தமிழினமே! அவன் மொழியே இதற்குச் சான்று. அதனால்தான் உலக மொழிகளுக்குள் தமிழ்மொழி இயற்கை மொழியாகவும், உண்மைப் பொருள் சான்ற மொழியாகவும் இருக்கின்றது. எனவே, இறையிலிக் கொள்கை தமிழனின் கொள்கையன்று; அதேபோல் இறைக் கொள்கை ஆரியனுடையது மன்று. ஆரியனுக்குக் கடவுள் கொள்கை பருப்பொருள் அளவினதாகவே என்றும் இருந்தது. நுண்பொருள் அளவாக இறைவனை அவன் என்றும் கண்டதில்லை. கண்டதற்கான சான்றுகள் அவன் 'வேதங்'களிலுமில்லை; 'புராணங்'களிலும் இல்லை. அவனுக்குக் கடவுளுணர்வே என்றும் இருந்ததில்லை. தெய்வ உணர்வுதான் இருந்தது. தெய்வம் என்னும் பருப்பொருள் உருவ வுணர்ச்சிவேறு; கடவுள்-இறைவன் என்னும் நுண்பொருள் அருவ வுணர்ச்சி வேறு. ஆரியனின் தெய்வங்கள் பொருள் வடிவாய பூதங்களேயாகும். மாந்த வடிவங்களில்தாம் அவற்றை அவன் விளங்கிக் கொண்டான். நுண் பொருளறிவு அவனுக்கு என்றும் இருந்ததில்லை. அவ்வாறில்லாமையால்-தான் தன்னை அவன் தேவன் என்றும் எல்லாருக்கும் மேலானவன்

என்றும் கூறிக் கொண்டான். மெய்ப் பொருளுணர்வுள்ள இறை யுண்மையாளன் ஒருவன் மாந்தப் பிறப்பில் மேல் கீழென்றும், நிலையில் இழிவு தாழ்வென்றும் உணர மாட்டான். அவனுக்குப் பொன்னும் மண்ணும் ஒன்றே! இழிந்தோனும் உயர்ந்தோனும் ஒருவனே! இவ்வுயரிய கடவுட் கோட்பாட்டை ஆரியப் பார்ப்பனர் அறிந்திருக்கவில்லை; ஆகையால்தான், மக்களைத் தாழ்வுயர்வு கற்பித்துக் கூறு படுத்தினர். தமிழர்களிடம் இத்தன்மை என்றும் இருந்ததில்லை. இவற்றை விரிக்கில் பெருகும். மாந்த வரலாற்றையும், நில வரலாற்றையும், மெய்ப் பொருள் நூலையும் அறிவியலுணர்ச்சியுடனும் நடுநிலையுணர்வுடனும் ஆழ்ந்து பார்க்கும் எவரும் இந்த உண்மைகளை மறுத்தல் இயலாது.

பண்டைக் கழக இலக்கியங்களிலும், தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூற்களிலும் பருப் பொருளளவாகக் கூறப் பெற்ற தெய்வ வழிபாடுகள் அனைத்தும் ஆரியத் தொடர்பால் ஏற்றப் பெற்ற வெறித்தனங்களே ஆகும். அவைதாம் இன்று காறும், சங்கராச்சாரிகளிடமும், மடத் தம்பிரான்களிடமும் உள்ள ஆள் வணக்கக் கோட்பாடுகளாம். இன அடிமைத்தனத்தின் இறுதி எச்சங்கள் இவை. என்றும் மாந்தன் இறைப் பொருளுக்குச் சமமாக இருக்கவே முடியாது. இவ்வாறுறல் இறைப்பொருள் என்று ஒன்று இருக்கவே முடியாது. இந்நிலைகளை விளக்க வேண்டுமாயின் எல்லாச் சமயங்களின் அக்கு வேர் ஆணி வேர்களையும் ஆட்டி அசைத்துக் காட்டியாகல் வேண்டும். அத்தகைய ஆராய்ச்சிகளைப் பின்னர் செய்து காட்டுவோம். இக்கால் மாந்த உருவத்தில் உள்ள ஒரு சில மடிகட்டிப் பார்ப்பனர்களைக் கடவுள்களாக எண்ணி, அவர்களுக்குப் 'பெரிய' 'பெரிய' 'இது'கள் இருப்பனவாகக் கதைகள் கட்டி, மக்களினத்தையே அவமதிப்பதும், ஏமாற்றி வருவதும், அவ் வேமாற்று மதிமயக்கங்களுக்குட் பட்டு, இந்தியத் தலைமையமைச்சுப் பதவியிலமர்ந்திருக்கும் இந்திரா போலும் மூளை கெட்ட முண்டங்கள் ஓர் ஊசைப்பார்ப்பான் முன் போய் முட்டி போட்டுக் கொண்டு, மணிக் கணக்காகத், தம் வேலை வெட்டிகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு அமர்ந்திருப்பதும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத கொடுமை!......அரசியல் ஏமாற்று! இத்தகைய அரசியல் முடிச்சுமாறித் தனங்கள் இருக்கும் வரை இந்தியா ஒரு போதும் முன்னேறப் போவதில்லை. கயமைத் தனங்களுக்குக் கொள்கலனாகவும், வறுமைக்கு எருக்குழியாகவுமே இந்நாடு இருக்கும் என்பதில் துளியும் ஐயமில்லை.

வெறும் இந்திராகாந்திக்குப் பார்ப்பனர்களிடம் கொஞ்சமும் மதிப்பில்லை என்பதை இந்திரா அம்மையார் தம் பதவியிறக்கத்தின் பின்

ஒருவேளை உணர்ந்து கொள்ளலாம். தலைமையமைச்சர் இந்திரா காஞ்சிக்கு வந்தார்; காமகோடி முன் நின்ருர்; கண்களை மூடி ஒன்றரை மணி நேரம் வணங்கிஞர் என்பதில்தான் பார்ப்பனர்களும், காமகோடி அடிவருடிகளும் உச்சி குளிர்ந்து போயிருக்கின்றனர். இந்து, தினமணி; மித்திரன் அனைத்தும் அன்று கொட்டை கொட்டை யாகச் செய்தி தந்ததில் வியப்பில்லை. ஆனல் இந்த 'அலை ஓசை'களும் 'நவமணி' போலும் தமிழின இதழ்களும் அச் செய்தியை வெளியிட்டுப் பூரித்துப் போயினவே, அதுதான் விளங்கவில்லை. ஒருவேளை அம்மை யாருக்கு இனிக்கின்ற செய்தியாக அஃதிருக்கும் என்று அவை நம்பினவோ, என்னவோ?

'தினமணி'யின் 'விசேஷ நிருபர்' இதைப்பற்றி ஒரு புராணமே எழுதியிருக்கின்ருர். தினமணி நடையில் 'விசேஷ' என்ருல் 'பச்சைப் பார்ப்பனத் தன்மை வாய்ந்த' என்று பொருள். அத்தன்மை வாய்ந்த 'பூணூல்' எழுதுகின்றது; அச் செய்தியைத் தொடங்கிய முறையே செய்தியாக இல்லை; 'புராண'மாக இருந்தது: "தேசத்திற்கு நல்ல காலம் பிறக்கப் போகிறது என்பதற்கு இதைவிட நல்ல அறிகுறி வேறு என்ன வேண்டும் என்பதே, இன்று காலை பிரதம மந்திரி இந்திராகாந்தி தேனம்பாக்கத்தில் ஸ்ரீகாஞ்சி பெரியவாளை தரிசனம் செய்ய வந்தபோது, பொதுவாகத் தெரிவிக்கப்பட்ட அபிப்பிராயமாக இருந்தது."—எப்படி? இந்திராகாந்தி 'பெரி யவாளை'த் 'தரிசனம்' பண்ணினவுடனே இத் 'தேசத்திற்கு' நல்ல காலம் பிறக்கப் போகின்றதாம்! இதைவிடப் பெரிய புளுகு, ஏமாற்று, கயமைத்தனம், மக்களைப் பட்டப் பகலில் ஏய்க்கின்ற தன்மை வேருென்று இருக்க முடியுமா? முடியவே முடியாது. இனி, இதிலிருந் தாவது பார்ப்பனத் தொழும்பர்கள் இந்திரா ஆட்சிக்கு எதிராக எக் கருத்தையும் சொல்ல மாட்டார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாமா? இந்திரா காந்திதான் தன் கரிசு (பாவங்)களையெல்லாம் காஞ்சி காம கோடியிடம் கழுவி ஊற்றித் துடைத்துக் கொண்டு போய் விட்டாரே, இனிமேல் எப்படித் தவறு வரும்? பஞ்சம் வரும்? 'விலைவாசி'கள் ஏறும்? அப்படி நடந்தாலும் அஃது எப்படி இந்திரா ஆட்சியின் தவருகும். அஃது அந்தக் காஞ்சிக் காமகோடிப் பீடாதிபதியாகிய 'பெரிய வாளின்' தவருகவன்ருே இருக்கும்? இப்படி ஒப்புக் கொண்டு தினமணிப் பூணூல்கள் இனி வாயை மூடிக்கொண்டு கிடக்குமா? இல்லை, அதற்கும் ஒரு புராணம் எழுதி மக்களைத் திசை திருப்புமா?

அந்தத் தினமணியின் 'விசேஷப்' பூணூல் அடுத்த வரியை இன் னும் சற்று எடுப்பாகவே தொடர்கின்றது. அஃதாவது 'அந்தப்'

பூணூலின் 'அபிப்பிராயத்தை' அங்குப் பொதுவாகத் தெரிவிக்கப் பட்ட' 'அபிப்பிராயமாக' எண்ணிக் கொள்வதில் எவரேனும் ஐயப் பட்டால், அந்த ஐயத்தை அடுத்த வரி போக்கி விடுகின்றது. கருத்துக் கோர்வையை நன்கு கவனியுங்கள் :

"மடத்தின் பக்தர்கள் மட்டுமின்றி, அரசியலில், பிரபல மானவர்களும், மத்ய சர்க்காரில் முன்பு மந்திரி பதவி வகித்தவர் களும் கூட இதை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டனர்... ஸ்ரீ பெரிய வாளை தரிசிப்பதற்கு பிரதமர் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை அவருடன் வந்த அதிகாரிகளே (அதிகாரிகள் என்ன கொம்பு முளைத்தவர்களா?) ஒப்புக் கொண்டனர்."

(தினமணி: 11—9—74)

—எப்படி? தினமணிப் பார்ப்பான் இந்தச் செவ்வாய் மண்டிலக் காலத்திலேயே எப்படிப்'புராணம்'எழுதுகின்றான் பாருங்கள்! இன்னும் அவன் எழுதிய செய்திகளையெல்லாம் ஒருசேரப் படிப்பார்க்கு ஒரு மயக்கமே தட்டும். அந்த 'விசேஷக்' குடுமி அப்படிச் செய்தி தருகிறது: "இந்த ஒன்றரை மணி நேரம் அவர்கள் என்ன பேசினார்கள் என்பதைப் பற்றி நிச்சயமாக யாரும் சொல்ல முடியாது" (ஏன் முடியாது, பூணூல் அவர்களே? திருப்பாற் கடலிலே பாம்புப் பள்ளி கொண்டிருக்கும் திருமாலும், கைலையின் உச்சியில் தவநிலையில் அமர்ந்திருக்கும் சிவனும் தம் தம் துணைவியார்களுடன் எந்தெந்த நேரத்தில் எந்தெந்த மொழிகளில் என்னென்ன பேசிக் கொண்டனர்–கொள்கின்றனர் என்பவற்றையெல்லாம் ஒன்றியிருந்து கண்டு காட்டி யுரைக்கும் சிண்டுக் கூட்டத்திற்கு இதெல்லாம் இயலாத செயல்களா? என்ன!)

மேலும் தினமணியின் 'விசேஷப்'பூணூல் 'புராணம்' எழுதுகிறது

"அவர்கள் இருவரும் சந்தித்தபோது மூன்றாவது மனிதர்கள் யாரும் அங்கே அனுமதிக்கப்படவில்லை." (அந்த 'மனிதர்'கள் யாராக இருக்கக்கூடும் என்பதைப் அந்தப்பூணூல் விளக்குகின்றது)... 'மரகதம் சந்திரசேகரன், ஓ. வி. அளகேசன், சி. ஆர். பட்டாபி ராமன் போன்றவர்கள் கூட அப்போது அவர்களுடன் இல்லை. பிரதமர் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்ததாகவும், பெரியவாள் பதிலளித்ததாகவும் பொதுவாக நம்பப்பட்டது." (நம்மையும் நம்ப வேண்டும் என்று பூணூல் அலப்புகிறது.) ஆனால் பெரியவாள் சிரித்த முகத்துடன் பிரதமர் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டு, சைகை மூலம் ஆசி கூறினர் என்றும் கூறப்படுகின்றது, அது எப்படி யிருந்தாலும் உண்மையான ஆர்வத்துடன்தான் பிரதமர் அங்கு வந்தார் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது."

—எப்படி? "என்று கூறப்படுகிறது" "நம்பப் படுகிறது" என்று, இன்னும் எத்தனைக் காலங்களுக்குத்தான் இந்தச் 'சிவராமன்'களும், 'பலராமன்'களும் நம்மை ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பார்களோ? நாமும் ஏமாறிக் கொண்டிருப்போமோ? தெரியவில்லை. ஆனால் நம்மவர்களுக்குச் சூடு சுரணை ஏற்படும் வரை அவர்கள் அப்படிச் செய்து கொண்டுதான் இருப்பார்கள் என்பதை மட்டும் உறுதியாக நம்பலாம்.

இறுதியாகப் பூணூல் 'புராணம்' எழுதி முடிக்கிறது, பாருங்கள்; அந்தக் கலை நம்மவாளுக்கெல்லாம் வரவே வராது. 'அவாளுக்'கென்றே கை வந்த கலை!

"இந்த யுகத்தின் தவசிரேஷ்டர் என்று ஒரு மனதாகப் போற்றப்படும் பெரியவாள் முன்பு அமர்ந்து கொண்டு தன் மனதிலுள்ள குறைகளை, அபிலாஷைகளை எதிரே உள்ள அந்த காந்த சக்திக்கு மானசீகமாக அனுப்பிக் கொண்டிருப்பதிலேயே அவருடைய கவனம் பூராவும் இருந்தது" என்று எழுதியிருக்கின்றது தினமணி!

இங்கு "அந்தக் காந்த சக்திக்கு மானசீகமாகச்" செய்தியனுப்பிக் கொண்டிருந்தவர் வெறும் இந்திராகாந்தியானால் நாம் கவலைப்படப் போவதில்லை. இந்த நாட்டை முன்னின்று நடத்தும் கோடான கோடி மக்களின் தலைவி—இந்திராகாந்திதான் காஞ்சி காமகோடிகளின் காந்தவாற்றலோடு கலந்திருந்தார் என்று செய்தித்தாளில் படிக்கும் பொழுது நமக்கு என்னவோபோல்......குமட்டுவது போல்கூட ஓர் உணர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. தூ! இத்தகைய ஓர் அடிமையுணர்வுள்ள ஒரு தலைமையா இந் நாட்டை முன்னேற்ற முடியும்...?

அடுத்தபடி, இறுதியாக, தலைமையமைச்சர் இந்திராகாந்தி அந்தக் காந்த ஆற்றலிடம் வேண்டிக் கொண்ட செய்தியும் வெளியாகியுள்ளது; வெட்கக்கேடு! அதையும் படியுங்கள் :

"தேசம் சுபிட்சமாயிருக்க வேண்டும். மக்கள் க்ஷேமமாக இருக்க வேண்டும். அதற்குத் தாங்கள் அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கிறேன், நாட்டின் முன்னேற்றத்தில் விருப்பம் இல்லாத சில சக்திகள் இயங்குகின்றன. அந்தச் சக்திகளைச் சமாளிக்கும் உறுதியை எனக்கு அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கிறேன் என்று பிரதமர் கேட்டுக் கொண்டார்."

எப்படி?—இந்நாட்டுத் தலையமைச்சரின் இழிவான அரசியல்...? இதற்கா குடியரசு என்று பெயர்? இதுதான் உண்மையான அரசியல்

திறமையாக இருக்குமானால் இங்குள்ள அனைவரும் ஏன் தில்லியை நோக்கித் தவம் கிடக்க வேண்டும்! எல்லாரும் காஞ்சிப் பெரியவாளின் கடைக்கண் பார்வைக் கன்றோ காத்திருக்க வேண்டும்! அது சரி; இந்திரா வேண்டியது இந்தப் பூணூலுக்கு எப்படித் தெரிந்தது...? இதனிடம் அந்த அம்மாள் சொன்னாளோ!

நல்ல நகைச் சுவை! 'துக்ளக்' மொட்டையனின் மூளைக்கெல்லாம் இந்த நகைச்சுவை பிடிக்காதோ? நகைச் சுவையிலும் 'பிராமண' நகைச்சுவை 'சூத்திர' நகைச்சுவை என்று ஒன்று உண்டு என்று அம் மொட்டைப் பூணூல் விளக்கங் கூறினாலும் கூறலாம்!

இவற்றையெல்லாம் பார்க்கையில் இந் நாட்டின் தாழ்ச்சி உயர்ச்சியெல்லாம் இங்குள்ள அறிஞர்கள் கையிலோ, அரசியல் தலைவர்களின் மூளையிலோ, தொழிலாளர், உழவர்களின் கைகளிலோ இன்னுஞ் சொன்னால் அமெரிக்கன் உருசியன் கையிலோ இல்லை; இங்குள்ள 'பஞ்சகச்ச' பார்ப்பனன் கையிலேயே இருக்கின்றது என்பதைத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டி விட்டது, காஞ்சி காமகோடி—இந்திராகாந்தி இவர்களின் சந்திப்பு!

—நன்று! மிக நன்று! இந்தியாவின் மூட மத அரசியல் கோட்பாடுகள்! உம்... என்றைக்குத்தான் நம்மவர்கள் விழித்தெழுவார்களோ, பார்ப்போம்!

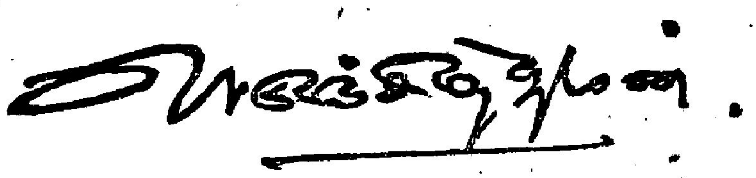

செந்தமிழ் நூல் வெளியீட்டுக் கூட்டுறவுக் கழகம்.

செந்தமிழ் நூல் வெளியீட்டுக் கூட்டுறவுக் கழகத்தில் சேர்வதற்கு விளக்கம் வேண்டியும், பங்குகள் கேட்டும் அன்பர் பலரிடமிருந்தும் மடல்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இக் கூட்டுறவுக் கழகத்திற்கான அடிப்படை ஆக்க முயற்சிகளும், சட்ட நெறிமுறை வரைவுகளும், பதிவு செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளும் முறைப்படி மேற்கொள்ளப் பெற்று வருகின்றன. அதன்பின் விரிவான அறிக்கைகள் வெளியிடப் பெறும். அதற்குள் தங்கள் பங்குத் தொகையினை விடுக்க விரும்பும் அன்பர்கள், தாம் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பும் பங்குகளுக்கான தொகையுடன் சேர்ப்புக் கட்டணம் ஓர் உருபாவும் சேர்த்து தம் முழு முகவரியுடனும் விளக்கத்துடனும் 'தென்மொழி' சென்னை -5 என்னும் முகவரிக்கே விடுத்து வைக்கவும். ஒரு பங்கு ஓர் உருபா. ஒருவர் எத்தனைப் பங்குகள் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். தேவையான பங்குகள் விரைந்து நிறைவாகி வருகின்றமையால் அன்பர்கள் முந்திக் கொள்வது நல்லது.

25—9—74 }
சென்னை-5. }

பெருஞ்சித்திரன்.
அமைப்பாளர்.

தொடர்:

சிங்கை, மலையகச் செந்தமிழ்ச் செலவு.

—பெருஞ்சித்திரன்.

முன்னுரைக்கு முன் உரை:

பாவலர் திரு. முல்லைவாணன், ஈராண்டுக் கொரு முறையோ மூவாண்டுக் கொரு முறையோ தமிழகம் வருவார். தமிழகம் வரும் பொழுதெல்லாம் என் சிங்கைச் செலவு எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பது பற்றிப் பேசுவார். நானும் பாவாணரும் சேர்ந்துதான் சிங்கை செல்லுதல் சிறப்பு என்று நான் கருதியிருந்தேன். ஆனால், பாவாணரை அழைத்து வருவதற்குமுன் நான் தனித்து ஒரு முறை சிங்கை வருதல், அங்கிருக்கின்ற சூழல்களை அறிந்து கொள்வதற்கும், பாவாணர் வருகைக்குத் தக்க மனப் பக்குவங்களை மக்களிடத்தில் உருவாக்குவதற்கும் பொருத்தமாயிருக்கும் என்று அன்பர்கள் கருதுவதாய் திரு. முல்லைவாணன் சொல்லி என் செலவை வலியுறுத்தினார்.

மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பே ஒரு முறை நான் சிங்கை செல்லுவதற்குரிய முயற்சிகள் வலிந்து செய்யப்பெற்றன. ஆனால் போதிய பொருள் வலிவின்மையால் அம் முயற்சிகள் தடைப்பட்டே வந்தன. இறுதியாகச் சென்ற ஆண்டின் முடிவில் திரு. முல்லைவாணனும் பாவலர் திரு. அன்பரசனும் தமிழகத்திற்கு வந்தனர். திரு. அன்பரசன் என்மேலும் பாவாணர் மேலும் அளவிறந்த காதலைக் கொண்டிருப்பவர் என்று முன்னரே கேள்விப்பட்டிருந்தேன். பாவேந்தர் பாரதிதாசனைத் தெய்வமாக வழிபடுபவர். அவர் பாடல்களையும் தென்மொழியில் வெளிவந்த என் பாடல்களையும் ஏராளமாக மனப்பாடம் பண்ணியிருந்தார். அவர் மலேசியக் குடிமகனாகவிருந்தாலும் அவர் பெற்றோர்கள் தமிழ் நாட்டினர். அவருக்கு இன்னும் சேலம் மாவட்டத்தில் சிறிது நிலபுலங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின் தொடர்பாக அவர் இம்முறை தமிழகம் வந்திருந்தார். அத்துடன் பாவாணரையும் என்னையும் பார்த்துப் போகும் நோக்கமும் அவர் வரவுக்கு மிக இன்றியமையாததாக விருந்தது.

திரு. அன்பரசன் தொழிலின் பொருட்டுச் சிங்கையில் இருந்து வருகிறார். சிங்கையிலிருப்பதால் திரு. முல்லைவாணனுடன் நெருங்கிப் பழகவும் அவருடன் கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் நிறைய வாய்ப்புகள் இருந்தன. தென்மொழி என்றால் இருவருக்கும் உயிர். இவர்களைப்போல் தென்மொழியை உயிராகக் கொண்டு அதன் வளர்ச்சியில் கண்ணூன்றியிருப்பவர்கள் சிங்கையிலும் மலேசியாவிலும் நூற்றுக் கணக்கில் உள்ளனர். திருவாளர்கள் முல்லைவாண

னும், அன்பரசனும் சிங்கை மாதவி இலக்கிய மன்ற வுறுப்பினர்களாக விருந்ததுடன் தென்மொழி இரட்டையர்களாகவும் இருந்து பலவகையிலும் தென்மொழித் தொண்டாற்றி வந்துள்ளனர்.

அவ்வப்பொழுது தமிழகம் வந்து திரும்பும் திரு முல்லைவாணனிடம் தென்மொழியைப் பற்றியும் பாவாணரைப்பற்றியும் செய்திகளைக் கேட்டு அறிந்து கொள்வதில் மட்டுமே நிறைவடைந்திருந்த திரு. அன்பரசன் இம்முறை தமிழகம் வந்தபொழுது, தென்மொழிக் குடும்பத்தில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். குடும்பத்தோடு குடும்பமாகக் கலந்து மகிழ்ந்தார். பிள்ளைகளோடு பிள்ளைகளாக அணைந்து ஈடுபடும் அன்பும் அரவணைப்பும் என்றுமே தென்மொழியன்பர்களுக்குப் பொதுவாகவிருக்கின்ற தன்மைகள். அதிலும் திரு. முல்லைவாணனுக்கு என்னிடமும் குடும்பத்தாரிடமும் மிகுந்த சலுகை! அவர் வரும்பொழுதெல்லாம் என் துணைவி தாமரையுட்பட மூத்த பிள்ளைகள் இளைய பிள்ளைகள் அனைவர்க்கும் கூத்தும் கொம்மாளமும் சொல்லி முடியா. திரு. முல்லை வாயிலாகவும் மடல்கள் வாயில்களாகவும் திரு. அன்பரசனை ஏற்கனவே நாங்கள் நன்கு அறிந்திருந்தோம். எனவே, இக்கால் சிங்கைத் தென்மொழி இரட்டையர்களான இருவரும் இங்கு வந்ததும் தென்மொழி யில்லத்தில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டோடியது.

பாவலர் திரு. அன்பரசன் என்னை முதன்முதல் நேரில் கண்ட அந்த நாள் இரவும், அடுத்த நாள் இரவுகளும் தாமும் தூங்குவதில்லை; என்னையும் தூங்க விடுவதில்லை. ஓயாமல் தென்மொழியைப் பற்றியும் பாவாணரைப் பற்றியும் பாவேந்தரைப் பற்றியும் கதை கதையாகக் கூறச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். விடிய விடியக் கொட்டுக் கொட்டென்று இமை மூடாமல் விழிகளை அகல விரித்துக் கொண்டு அவர் கேட்ட தென்மொழிக் கதைகள் ஏராளம். அவற்றுக்கு ஈடாக அவரும் முல்லையும் சிங்கையில் கொண்ட தென்மொழியீடுபாடுகளைப் பற்றியும் அன்பர்கள் பிறரைப் பற்றியும் அன்பரசன் என்பால் சொல்வார். இடையில் இரண்டொரு நாட்கள் காட்டுப்பாடி சென்று பாவாணர் அவர்களையும் கண்டு பேசி மீண்டோம். எல்லா வகையிலும் இவ்விரட்டையர்களின் கடந்த ஆண்டு வருகை என் சிங்கைச் செலவை மேலும் விரைவுபடுத்தியது.

திரு. அன்பரசன் திரு. முல்லைவாணனுக்கு முன்பாகவே சிங்கை புறப்பட வேண்டியிருந்தது. சிங்கை புறப்படுகையில் முல்லையிடம், 'எப்படியாகிலும் ஐயாவை இந்த முறை கட்டாயம் அழைத்து வந்துவிடு' என்று கூறிவிட்டுப் போனார். முல்லையும் ஏற்கனவே இதில் மூவ்வுரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். எனவே என் அடிப்படை முயற்சிகள் குறித்து முல்லை முடுக்கமாகச் செயலாற்றினார். அடிக்கடி திருமுல்லைவாயிலுக்கும் கடலூருக்கும், மயிலாடுதுறைக்கும் சென்னைக்கும்

அவர் சென்று, என் எல்லைக்கடவு(Pass port)த் தொடர்பாக முயன்று வந்தார். அதற்காக நிறையப் பொருளைச் செலவிட்டார். சில நேரங்களில் குடும்பத்தில் உள்ள நகைகளையும் ஈடுவைத்தார். எல்லைக்கடவு முயற்சிகள் அவ்வளவு எளிதில் முடிவதாகத் தெரிய வில்லை. இடையில் நின்ற அதிகாரிகள் பலரையும் சரிகட்ட வேண்டி யிருந்தது. அவர்களுக்கு வேறு வாய்க்கரிசி போட்டார். என்னையும் ஓரிருமுறை சென்னைக்கு அழைத்துப் போனார். இறுதியில் எல்லா வகை முயற்சிகளும் முடிந்து எல்லைக்கடவு எங்கள் கைக்கு வர வேண்டியிருந்தது.

அதற்குள் முல்லைக்கு இங்கிருக்க வேண்டிய கால எல்லை முடி வடைந்தது. எவ்வாறேனும் அவர் தம்முடனேயே என்னை அழைத்துக் கொண்டு போய்விட வேண்டும் என்று பலவகையிலும் முயன்றார். கப்பல் அல்லது வானூர்திக் கட்டணங்களைக் கட்டு வதற்காக அவர் பலவகையிலும் பாடுபட்டார். கடந்த பிப்ரவரி மாதம் 13-ஆம் பக்கல் சென்னையிலிருந்து புறப்படுவதாக விருந்த கப்பலுக்கு எவ்வாறேனும் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போய்விட வேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்தார், முல்லை. போகின்ற பொழுது கப்பலில் போய், வருகின்ற பொழுது வானூர்தியில் வந்து விடலா மென்று நாங்கள் திட்டமிட்டிருந்தோம். கப்பலில் போக முடியா விட்டால் அடுத்துப் புறபபடவிருக்கும் வானூர்தி வழியாக வேனும் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டுமென்பதும் அவர் திட்டம். ஆனால் அதற்குள் எல்லைக்கடவு கிடைக்காமற் போகவே அவர் தனிததுப் புறப்பட வேண்டியிருந்தது. பிப்ரவரி 13-ஆம் பக்கல் கப்பலில் அவர் ஒருவருக்குத்தான் சீட்டுக் கிடைத்தது. அதன்பின் அவர்மட்டும் தனித்துப் புறப்படும் செய்தி உறுதி யாயிற்று

அவர் தனித்துப் புறப்படுவதற்கு மிகவும் வருந்தினர். பல வகையாலும் பல நாட்களும் தொடர்ந்து முயற்சி செய்தும் பொரு ளாலும் சூழலாலும் என்னோடு புறப்படும் அந்நிலைக்குத் தடை வந்ததே என்று அவர் கண்கலங்கினார். அக்கால் சிங்கை அன்பர்கள் சிலர் தமிழகத்திலிருந்தும், அவர்கள்பால் திரு. முல்லைவாணன் என் புறப்பாட்டிற்குப் பொருளுதவி பெற முயன்றும் முடியாமற் போனது வேறு அவர் மனத்தை வருத்தியது. எல்லாத் துயரங்களிலிருந்தும் அவர் மீண்டு, பிபரவரி: 12-ஆம் பக்கல் தென்மொழி யில்லத்தி லிருந்து விடைபெற்று, முல்லைவாயில் சென்றார். சென்னையிலிருந்து 13-ஆம் பக்கல் புறப்படவிருந்த கப்பல் நாகை வந்து தங்கி அடுத்த நாள் அங்கிருந்து புறப்பட விருந்தது திரு. முல்லை அதில்தான் செல்லல் வேண்டும். அதுவரை எல்லைக்கடவு என் கைக்குக் கிடைக்க வில்லை.

(—தொடரும்.)